

מסורת הש"ס

(א) [גיטין ט: ורש"י, ב] שש
כא: [ורש"י, ג] שס י"ה (ד) ככל
הכ"י ליתא למחבר בו דק"מ,
(ה) לעיל קנ"ד. ב"מ דף ז. עב:
כתובות דף יט. [שבת ע"ב,
ב] ב"מ ז' ע"ב.
(ו) שזועות מא: [כתובות ב,
ע"י קדושין מג: (ט) רש"י,
י] ג"א הלכה כרבי ואף
רבי, (ז) כס"א: הא,
(ח) [דברים כ"ז] (ט) [גיטין
כא: ז'] (י) [מסכתין,
ט] [שזועות מא:]

הגהות הב"ח

(ח) גם' ותפלו (אמר ליה הכי קאמינא דו' קשיא) תא"מ וז"ג ג' רשנ"ס א"ל א"ב קשיא כו' (ג) רשב"ם ד"ה אלא וכו' ורזן שמעון ב"ג לכו כו' לרשב"ג אותיות כו' שכתב מורד כל"ל ויכתב כו' נמחק (ד) ד"ה ל"ה וימקיס כו' יצא ממנו חלי חוב:

מזוסף רע"י

[illegible]

רצו שמעון בן גמליאל סדר אין אוסיום נקוטו במסירה. והלך
עדי חזקה דכיון דא"ל איך לך חזק וקני יש לו עדים שהחזיק
קנה דקרקע נקטו בכסף או בשטר ממירה ומתנה או בחזקה [קדושין ט.
והיה קאמר רשב"ג דגון בחזקה ולא בשטר: א"ל איני לרב דימי:

א"כ פלוגתא: דבריו לדמר שאמר
ברכה למעלה [קסט:] לרצן שמעון ואותיות
ננקטות במסירה ואתה אומר לרצן
שמעון אין אותיות נקטות במסירה?
א"כ רצ דיימי ולצ"י שרד פלוגא כלומר
איני חושש: א"ל א"כ קשיא דר"ש
בבבן גמליאל כו'. דהא על כרחך
ההוקקנו לפרש הברייתא דלעיל
כדמר: **אלא אמר אביי.** מאי שטר
דפליגי ביה רבי ורבן שמעון (ט) לאו
שטר הכתוב בשם אחר ומסרו לו
פליגי דהא בין לרבי בין לרבן שמעון
היה שטר מביה שכתב בו מוכר
ולללוקא וזה דנין קרקע הנקנית בשטר
פליגי וכן שנמצא אחד מהעדים קרוב
(כו'): רבי פבר רבא אלעזר. דלמר
בבבן גמליאל דפרק המגרש (דף פו.) אין
העדים חותמים על הגט אלא מפני
התקון העולם דעדי מסירה גורמין
לכריתות גט ונמצא גט שטר בכחיה
עדים אלא שיהא מוסר אשמו
להתגרש לפני עדים דהא תביב (וכתב
לזה בכחיה כחזו בלא חתימה מיידי
ומייהו עדים צעין שיראו שנתגרשה
ויהי"נ כאלו אין עדים בשטר דמי
הלבך נדון בשטר בלא עדי חזקה
שיבא אלא עדים שנכתב ונמסר
לו בפניהם שהשדה נקנה לו בשטר
א"כ אע"פ שאין בו עדים: **ורצן שמעון**
א"כ גמליאל. אומר בחזקה קונה
א"כ לך חזק וקני שהשטר בלא
עדים אינו קונה כר"מ (עדי חתימה
שעיקר דהא דתביב וכתב אחתימת
עדים קפיד קרא: מודה ר' אלעזר
כו'). דדוקא גט שאין בו עדים כשר
לדעתו מקרי שטר חזקה ומהיו אם
השטר חזק או עדים פסולים בתוך
הגט הרי הוא פסול: **אלא אמר רבינא**
הכל מודים. רבי ורשב"ג מודים שאם
נמנויף מתוכו שהוא פסול כד' אבא
דמורה ר' אלעזר כו': **ואיצעית אימא**
בבבדמה. מערער שכתב לטטר שצד
לרבי פליגי וקאמר ממערער לא (מכרתיו
לך וממני נכל השטר ומנאסו: אין
לצריך לקיימו. דלא דמי לשאר דינים
שהפה שאסר הוא הפה שהסיר
ששאפילו אם היה זה מערער ואומר
לא כתבתי לא היה לנו לחשוך את
הפה הלווקם בך שלנ נחשוד ישראל
לעשות שטרות מנויפים אלא
לשחמירו חכמים להטערך קיום היבא
דמערערי עליה הלך כי אמר
כתבתי נהמניה למי שהשטר צידו:
וכי קאמר רבן שמעון
בשטר שהשטר עיי
ולא שלל נתקיים עיי
אמר כתבתי וקאמר נמי

[illegible]

גט פשוט פרק עשירי בבא בתרא

ללא מסרתי לו: ואל איפכא שמעינן להו. צפרק שנים אווחין [צ"מ] דתנח' שנים אדוקים בשטר כו': יתקיים השטר בחותמיו דברי רבי. וגובה ליה מלוה כוליה וכדמפרשין טעמא לקמן: והוינן צה. הכי אומרין בצ" שנים אווחין [סס] אמר מר יתקיים השטר בחותמיו דברי רבי וגובה לו מלוה כוליה אווחין וליה ליה לרבי כו' מלוה כוליה צתמיה וליה ליה לרבי כו'

רבן שמעון בן גמליאל סבר אין אותיות נקנות במסירה ורבי סבר אותיות נקנות במסירה אמר ליה אביי א"כ פלוגתא לדמר אמר ליה ותפלוג ⁶ אמר ליה הכי קאמינא לך מתניתא לא מיתרצא אלא כדמתרצא מר ואם כן קשיא דרבן שמעון בן גמליאל אדרשב"ג אלא אמר אביי הכא במאי עסקינן כגון שנמצא אחד מהן קרוב או פסול ובפלוגתא דר' מאיר ור' אלעזר קא מיפלגי רבי סבר לה כרבי אלעזר דאמר ⁶ עדי מסירה כרתי ורבן שמעון בן גמליאל סבר לה ⁷ כרבי מאיר דאמר עדי חתימה כרתי והא ⁸ אמר רבי אבא מודה היה רבי אלעזר במזוייף מתוכו שהוא פסול אלא אמר רבי אבינא הכל מודים שאם כתוב ⁹ הווקעו לעדותן של עדים ונמצאת עדותן מזוייפת שהוא פסול כדרכי אבא לא נחלקו אלא בשטר שאין עליו עדים כלל דרבי סבר לה כר' אלעזר דאמר עדי מסירה כרתי ורבן שמעון בן גמליאל סבר לה כרבי מאיר דאמר עדי חתימה כרתי ואיבעית אימא בממדה בשטר שכתבו צריך לקיימו קא מיפלגי דרבי סבר ¹⁰ מודה בשטר שכתבו אין צריך לקיימו ורבן שמעון בן גמליאל סבר צריך לקיימו והא איפכא שמעינן להו דתנא ¹¹ שנים אדוקין בשטר מלוה אומר שלי הוא ונפל ממני ומצאתו ולוה אומר שלך הוא ופרעתיו לך יתקיים השטר בחותמיו דרבי רבן שמעון בן גמליאל אומר יחלוקו והוינן בה ולית ליה לרבי הא דתנן ¹² שנים אוחזין במלית זה אומר אני מצאתיה וזה אומר אני מצאתיה זה ישבע שאין לו בה פחות מחציה וזה ישבע שאין לו בה פחות מחציה ויחלוקו ואמר רבא אמר רב נחמן במקויים דכולי עלמא לא פליגי דיחלוקו כי פליגי בשאינו מקויים רבי סבר מודה בשטר שכתבו צריך לקיימו ואי מקיים ליה גבי פלגא ואי לא חספא בעלמא הוא ורבן שמעון בן גמליאל סבר מודה בשטר שכתבו אין צריך לקיימו ויחלוקו איפוך ואיבעית אימא לעולם לא תיפוך אלא הכא בלברר קמיפלגי כי הא דרב יצחק בר יוסף הוה מסיק ביה זוזי כרבי אבא אתא לקמיה דרבי יצחק נפחא אמר פרעתך בפני פלוני ופלוני אמר ליה רבי יצחק יבואו פלוני ופלוני ויעידו אמר ליה אי לא אתו לא מהימנינא והא קיימא לן ¹³ המלוה את חבירו בעדים אינו צריך לפרעו בעדים אמר ליה אנא בהחיא בשמעתא דמר סבירא לי דאמר רבי אבא אמר רב אדא בר אהבה אמר רב האומר לחבירו פרעתך בפני פלוני ופלוני צריך שיבואו פלוני ופלוני ויעידו ¹⁴ [א"ל] והא אמר רב גידל אמר רב הלכה כדברי רבן שמעון בן גמליאל ואף רבי לא

[illegible]

עין משפט
נר מצוה

צב א מ״י פ״א מהל' גירושין הל' טו ופ״ד הל' ז סמג עשין ד' וסי' נ טוש״ע ח״מ סי' נא סעיף ז וטוש״ע אה״ע סי' קל סעי' ו וסי' קלב סעיף א:

צג ב מ״י שס פ״א הל' יז וסמג שס טוש״ע ח״מ סי' נא סעיף ג וסעיף ז וטוש״ע אה״ע סי' קל סעיף י:

צד ג מיי פ"ד מהל' מלוה
ולוה הל' יד סמג עשין
לד טוש"ע ח"מ סי' סה
סעיף טו:
צד ד מיי פ"ט מהל' טוען
וטוען הל' ז סמג עשין
סה טוש"ע ח"מ סי' קלח
סעיף א:

צו ה' מיי' פי"ד מהל' מלוה
ולוה הל' יד סמג עשין
לד טוש"ע ח"מ סי' סה
סעיף טו:

צו ו מיי פיא מהל' מלוה
ולוה הל' א סמג שם
טוש"ע ח"מ סי' ע סעיף א:
צח ז מיי פ"ו מהל' טוען
ונטען הל' ה ועיין
בהשגות ובמגיד משנה סמג
עשין לה טוש"ע ח"מ סי' ע
סעיף ב:

רבינו גרשום

להראות השטר ואם
היה השטר אצל
חוקה חיישנין דשמן מחזיר
לו השטר וזהוהו מכירתו;
אימא כד בחוקה. כלומר
דשטר הוי עיקרא ואין
לו שטר אל חוקה מומיל
לוי; בדי סבר אחיתת נקמות
במסירה. דכיון ששטר לו
זלה את השטר קנה להכי
שמן נידון ששטר דהיינו
עיקר קנינו: ורש"א
אין אחיות נקמות במסירה.
א"כ החוק נמי הקרקע
זלה אמר א"כ כד בחוקה;
ואמר לוי אבי, לוי דומי
אל מקום פלוגתיהו אפוק
במא ואין קרב. לרובי קרי.
אבי. דמו. א"כ פליג אדמרי:
אמר לוי תפלומו. וזהו מכן
אזא אמלע טעמא דדי
וזהו אמר טעמא דיהדי:
אמר לוי א"כ
קשיא דרשב"א אדרשב"א.
האכא דמאי איכאמך
לעיל לעטמא דרבי דומי:
אלא אמר אבי. לא קשיא
האכא אמר אבי. לא קשיא
אחיות נקמות במסירה כיון
שמנצח אתה כן העדים
שבשטר קרוב א פסל.
ורבי דאמר נידון בשטר
סבר לו כד לעיל
סבר לו גט דמיסר כרתי.
כלומר אתון שמוסר לו
הגט בפנינו חיינו עיקר
החוקה דהיי' אף סבר
אדרב"א דעיי השטר את
אין א' פסול נידון בשטר
בעדי מפרסא ש' אפ"ל
עיי שמוסר לו את השטר
שכח לו מכירה בפנינו
מומיל לו שמוסר: ורש"א
סבר כ' דמאי דאמר עיי
חתימה כרתי. חיינו עיקר
כריתות הלכך קסבר כיון
עיי חתימה דאמר שטר
פסול נידון בחוקה ול
בשטר: וואמר רבא. הא
במס' קנין מודה ר' אלעזר
כד מוהיין מוכרי. חיינו
כד העדים קרוב א פסול
פסול הגט ול מומיל עיי
מסירה. וזהו מכן
ע' אתון ר' גיטא כיון כהב
הגט ואין לעיל עדים ש'
וזמן ואין כד פלוגתא דאמר
א' ותנישא וזהו נשאת אחיה
אין הדוחה אל מוהיין